

ROBOLIIGA 2021

Robit, Mia ja Marten muudavad maailma paremaks

See on näidislugu laste inspireerimiseks. Roboliiga võistluse jaoks mõtelge tiimiga välja oma lugu paremast maailmast. Mida saaksite ühiselt ette võtta, et lahendada keskkonnaga seotud probleeme?

Mia istus uudishimulikul ilmel trepi peal ja näis mõttes olevat. Tema kõrval kükitas vaikselt robotipoiss Robit, kes samuti asjalikult midagi uuris. Nad silmitsesid jalge ees liivasel maapinnal ringi askeldavaid sipelgaid. Sipelgad! Olid need alles vahvad tegelased! Mia ja tema venna Marteni maja taga metsas, üldse mitte kaugel, oli tohutu suur sipelgapesa. Iga aastaga kasvas see järjest uhkemaks. Lapsed käisid sipelgate põnevat eluaset ikka aeg-ajalt kontrollimas. Võrreldi, kumb kiiremini kasvanud on, kas sipelgatest kihav okkakuhi või öde-vend. Robit aitas mõõta. Tema oli numbritega kõige täpsem.

Eile kuulis Mia aga vanaisalt, et metsi jääb järjest vähemaks. Inimesed raiuvad puid, et ehitada maju, kütta toad soojaks või teha näiteks paberit. Mets on koduks väga paljudele lindudele, loomadele ja ka putukatele. Kui mets kaob, pole ka Mia lemmikutel sipelgatel enam kuskil elada. Nüüd tõstis Mia pilgu ja vaatas Robitile otsa. Tal tuli hea mõte. “Miks mitte kokku lugeda, kui palju sipelgaid õieti meie metsas on?!” hõikas ta Robitile rõõmsalt. “Seejärel saab ju välja arvutada, kui palju neil elamiseks ruumi on tarvis. Ja siis saab juurde istutada täpselt nii palju puid, kui vaja.” Mõte meeldis ka ukse vahelt piiluvale Martenile, kes oli just numbrid selgeks saanud ja oskas lugeda juba koguni 42-ni.

Sipelgate loendamine pole aga sugugi lihtne ülesanne. Nad on väikesed ja välejalgsed ning neid on tohutult palju. Ikka kõvasti rohkem kui 42. Isegi Mia ei tea nii palju numbreid. Isa ja ema vist teavad, aga ka neil võib ju lugemine sassi minna!

Õnneks oskab Robit numbreid just nii palju, kui parajasti vaja on. Talle tuleb ainult õige programm ette anda. Mia ja Marten nuputasid veidi ning juba tuligi neil hiilgav idee. Sipelgaloendusprogramm! Kui Robitit ainult õige pisut programmeerida, oskab ta kiirelt kõik metsa sipelgad kokku arvutada. Mõned nupuvajutused ja juba hakkasid numbrid Robiti silme ees kiirelt jooksuma. “Aga metsas elavad ju veel karud ja rebased ja kärbid ja kanakullid ja...” vuristas Marten ette kõiki metsaelanikke, keda ta teadis. “Nad kõik tuleb kokku lugeda!”

Seni kui Robit loomi ja linde loendas, leiutasid Mia ja Marten juba uut programmi. Marten mõtles, kuidas puude istutamine Robiti abil lihtsamaks teha. Kaval programm ütleb

robotile täpselt ette, kuhu uusi puid juurde on vaja. Samuti seda, kui kaugel need teineteisest olema peavad. Kuused, kased, männid ja lepad, sekka saarepuid ja haavapuid, kaunistuseks kadakaid. Küll siit saab vahva metsa!

Järgmisena nuputas Mia juba Robitile uut põnevat ülesannet “Robit, kas sa tead, kuidas saaks merevee prahist puhtaks?”

Robit lõpetaks hetkeks loendamise ja jäi mõtlikuks, mis pole ühele robotile üldsegi loomuomane. Lapsed vaatasid Robitit ja muutusid isegi veidi murelikuks.

Robit, mõelnud mõnda aega, ütles siis lõpuks nagu mõni vana ja tark filosoof: “Mia ja Marten, et merevesi oleks prahist puhas, selleks peavad väga paljud inimesed koos tegutsema, ei piisa vaid robotitest ja nende hiilgavast arvutamisoskusest.”

“Aga mida me teha saaksime?” küsis sellepeale Mia.

“No alustuseks näiteks kustutage alati toas tuli, kui te seal ei viibi või kui väljas on piisavalt valge,” andis Robit nõu.

“Sellega me saame hakkama küll! Ja vaatame, et ema ja isa ka sama teeks,” hõiskas Marten innustunult.

“Kui iga inimene mõtleb nii, siis juba ongi maailm parem. Onju nii, Robit?” ootas Mia Robitilt kinnitust.

“Just nii ongi!” vastas Robit ja tema metallikarva robotisilmadesse ilmus rõõmuhelk. Mis pole üldsegi ühele robotile loomuomane.

